

3607/2009 ΜΠΡ ΑΘ (511788)

ΜΠΡΑΘ 3607/2009

Δικαστής: Ε. Χατζίκος, Πρωτοδίκης

Δικηγόροι: Γ. Ανεστόπουλος, Π. Τσαμούλη, Δ. Προκοπίου

[...] 3. Από την με αριθμό ... έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ..., που προσκομίζει και επικαλείται ο ενάγων, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της ως άνω αγωγής και της κλήσης προς συζήτηση για την δικάσιμο της 17.9.2008 επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην πρώτη εναγόμενη εταιρία με την επωνυμία "... (ΝΤ.) ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ - ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΕΔΙΑ (ΜΙΝΤΙΑ)" σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 126 παρ. 1 περ. γ` ΚΠολΔ, καίτοι στην παραπάνω έκθεση επίδοσης αναγράφεται εσφαλμένως η επωνυμία της ως ".....", διότι κατά την κρίση του Δικαστηρίου δεν παράγεται αμφιβολία περί του ότι το αγωγικό δικόγραφο επιδόθηκε πράγματι στο πρόσωπο, το οποίο αφορούσε.

Αλλωστε, το δικόγραφο παραδόθηκε στον δεύτερο εναγόμενο, διαχειριστή και νόμιμο εκπρόσωπο της πρώτης εναγομένης, ο οποίος δεν αρνήθηκε την παραλαβή του.

Περαιτέρω, κατά τη δικάσιμο της 17.9.2008 η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης. Η πρώτη εναγομένη, όμως, δεν εμφανίσθηκε στην τελευταία αυτή δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, όπου είχε αναγραφεί μετά την αναβολή. Επομένως, πρέπει να δικασθεί ερήμην και το Δικαστήριο να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 226 παρ. 4 εδαφ. β` και γ`, 270 παρ. 1 τελ. εδαφ. ΚΠολΔ).

4. Κατά το άρθρο 1 Ν 2121/1993 "1. Οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ` αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). 2. Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου".

5. Ειδικότερα, το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό, εκτός των άλλων, την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο, καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων του έργου (άρθρο 3 παρ. 1 περ. α` και δ` Ν 2121/1993).

6. Εξάλλου, κατά το άρθρο 4 παρ. 1 Ν 2121/1993 "Το ηθικό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό ιδίως τις εξουσίες: α) ..., β) της αναγνώρισης της πατρότητας του πάνω στο έργο και ειδικότερα την εξουσία να απαιτεί, στο μέτρο του δυνατού, τη μνεία του ονόματος του στα αντίτυπα του έργου του και σε κάθε δημόσια χρήση του έργου του ή, αντίθετα, να κρατάει την ανωνυμία του ή να χρησιμοποιεί ψευδώνυμο...". Η εξουσία αναγνώρισης της πατρότητας αναλύεται σε δύο ειδικότερες εξουσίες: α) την εξουσία της ουσιαστικής αναγνώρισης του γεγονότος ότι ο δικαιούχος είναι δημιουργός του έργου και β) στην εξουσία να απαιτεί τη μνεία του ονόματος του πάνω σε κάθε αντίτυπο του έργου και σε κάθε δημόσια χρήση.

Έτσι, η παράλειψη, με οποιοδήποτε τρόπο, της αναφοράς του ονόματος του δημιουργού, έστω και χωρίς αμφισβήτηση της πατρότητας του έργου, αποτελεί προσβολή του ηθικού δικαιώματος (βλ. ΕφΑΘ 885/2009 ΔΕΕ 2009,707, ΕφΑΘ 6520/2008 ΔΕΕ 2009,325).

7. Η δημιουργία έργων του πνεύματος είναι κατά κανόνα ελεύθερη, πηγαία και αυθόρμητη, προκύπτει δηλαδή από την προσωπική επιλογή θεμάτων από τον ίδιο το δημιουργό και από την επεξεργασία των εξωτερικών ερεθισμάτων που δέχεται. Συνήθη πρακτική όμως αποτελεί και η δημιουργία έργων κατόπιν παραγγελίας τρίτων, οπότε υπάρχει κατά κανόνα και ως ένα βαθμό περιορισμός από τους τρίτους-παραγγελίες (ιδιώτες, νομικά πρόσωπα ή το Δημόσιο) της ελευθερίας του δημιουργού ως προς τη δημιουργία συγκεκριμένου έργου, λόγω του καθορισμού από τα πρόσωπα αυτά του περιεχομένου, του θέματος ή του ύφους του έργου, το οποίο συνήθως προορίζεται για την εξυπηρέτηση συγκεκριμένου σκοπού ή για την τοποθέτηση του σε συγκεκριμένο χώρο.

Με τη σύμβαση παραγγελίας ο δημιουργός αναλαμβάνει την υποχρέωση να δημιουργήσει συγκεκριμένο έργο, όπως αυτό προσδιορίζεται επακριβώς στη σύμβαση κατά τα βασικά χαρακτηριστικά του, του τρόπου δημιουργίας του, των διαστάσεων του κ.λπ.. Οι συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ τρίτου (παραγγελέα) και δημιουργού για τη δημιουργία συγκεκριμένου έργου στο μέλλον έχουν κατά κανόνα ως απώτερο στόχο την πώληση ή τη μίσθωση του μέλλοντος να δημιουργηθεί κατά παραγγελία έργου στον παραγγελέα ή την εκμετάλλευση του έργου αυτού από τον παραγγελέα με τη μεταβίβαση ή την παραχώρηση σ' αυτόν της άσκησης εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος επί του έργου αυτού.

Η παραγγελία αποτελεί ένα κίνητρο για την πνευματική δημιουργία και εφόσον συνοδεύεται και από ταυτόχρονη μεταβίβαση ή παραχώρηση άδειας εκμετάλλευσης εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος επί του έργου, αποτελεί και εξασφάλιση προς τους δημιουργούς για την προβολή του έργου τους στο κοινό και τον προσπορισμό οικονομικού οφέλους από την εκμετάλλευση τους από τρίτους.

Η σύμβαση παραγγελίας που συνάπτεται μεταξύ δημιουργού και τρίτου για τη δημιουργία ενός έργου-πνευματικού δημιουργήματος μπορεί να έχει, μεταξύ άλλων, τη μορφή σύμβασης έργου.

Πρωτογενής δημιουργός του έργου και δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (δηλαδή του ηθικού και του περιουσιακού δικαιώματος και των εξουσιών που απαρτίζουν τα δύο αυτά δικαιώματα) επί του έργου είναι το φυσικό πρόσωπο που δέχτηκε και εκτέλεσε την παραγγελία και όχι ο παραγγελέας.

Μόνο στην περίπτωση που ταυτόχρονα με τη σύμβαση παραγγελίας συμφωνήθηκε εγγράφως, κατ' άρθρο 14 Ν 2121/1993, μεταξύ δημιουργού και παραγγελέα και μεταβίβαση εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος επί του έργου ή παραχωρήθηκε η εκμετάλλευση των εξουσιών αυτών, ο παραγγελέας γίνεται κατά παράγωγο τρόπο δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος επί του έργου ως προς την άσκηση των συγκεκριμένων εξουσιών που προσδιορίστηκαν στη σύμβαση, δεδομένου ότι δεν εφαρμόζεται το άρθρο 8 Ν 2121/1993 (βλ. Ο. Γαρουφαλιά, Η κατά παραγγελία δημιουργία έργων προστατευόμενων από την πνευματική ιδιοκτησία, ΧρΙΔ 2004,302 επ., Χ. Τσίγκου, Εργα παραγγελίας, στο έργο Πνευματική ιδιοκτησία - Λημματογραφημένη ερμηνεία, 2008, σελ. 214-215,17. Κοριατοπούλου-Αγγέλη, Σύμβαση παραγγελίας, στο ίδιο έργο, σελ. 470-471, Λ. Κανέλλο, Σημείωση, ΔΕΕ 1997, 96, όπου και θετικά σχόλια για τη ΜΠρΑΘ 30766/1996).

8. Η σύμβαση εικονογράφησης είναι σύνθετη σύμβαση έργου με την οποία ο εκδότης αναθέτει στον

εικονογράφο την αισθητική πλαισίωση ενός κειμένου, αυτός δε παραχωρεί στον εκδότη την άδεια αναπαραγωγής και θέσης σε κυκλοφορία των έργων του, ενσωματωμένων στο κείμενο. Στην περίπτωση αυτή ο δημιουργός συνήθως εκτελεί το έργο σύμφωνα με τις υποδείξεις του εκδότη, έτσι ώστε να συνδυάζεται με τη θεματική του κειμένου (βλ. Π. Κοριατοπούλου-Αγγέλη, Σύμβαση εικονογράφησης, ό.π., σελ. 449).

Όπως προκύπτει από τη ρύθμιση του άρθρου 33 παρ. 2 στ` Ν 2121/1993, που εισάγει εξαίρεση από την αρχή της ποσοστιαίας αμοιβής, η σύμβαση εικονογράφησης υπολαμβάνεται μεν από τον νομοθέτη ως ειδικότερη μορφή της σύμβασης έντυπης έκδοσης (βλ. σχετ. Λ. Καλλινίκου, Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα, 2008, 3η έκδ., σελ. 211-212, Χ. Τσίγκου, Σύμβαση έντυπης έκδοσης, ό.π., σελ. 455), στην ουσία, όμως, συνιστά σύμβαση παραγγελίας έργου (βλ. Χ. Τσίγκου, Έργα παραγγελίας, ό.π., σελ. 214, όπου και αναφορά στο παράδειγμα της εικονογράφησης βιβλίου).

9. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1 και 65 Ν 2121/1993 συνάγεται ότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι αποκλειστικό και απόλυτο (για την έννοια των όρων βλ. Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ.Ν 2121/1993, α. 1, 18/Γκοισίρη), ώστε κάθε προσβολή του να συνιστά καταρχήν παράνομη πράξη, αδικοπραξία δε όταν συντρέχει υπαιτιότητα του προσβολέα. Παρέπεται ότι για το κατ` άρθρο 216 ΚΠολΔ ορισμένο της οικείας αγωγής δεν απαιτείται να εκθέτει ο ενάγων δημιουργός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του. Η ύπαρξη νόμιμης άδειας εκμετάλλευσης αποτελεί ένσταση, καταλυτική της αγωγής, την οποία οφείλει να προβάλλει (και κατόπιν να αποδείξει) ο εναγόμενος (βλ. ΕφαΘ 6234/2007 ΕλλΔνη 49,589, Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 65, 3 /Βαγενά).

10. Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 Ν 2121/1993 "Οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ` αυτό πνευματική ιδιοκτησία..." κατά δε το άρθρο 6 παρ. 1 Ν 2121/1993 "Ο δημιουργός ενός έργου είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επί του έργου". Η θεμελιώδης στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας αρχή του δημιουργού συνδέεται άμεσα και αποκλειστικά με τη δημιουργική πράξη, η οποία αποτελεί πράξη υλική, εξωτερική ή πραγματική.

Έννομη συνέπεια αυτής είναι η πρωτογενής κτήση της πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. Γ. Κουμάντο, Πνευματική ιδιοκτησία, 2002, 8η έκδ., σελ. 167-168, Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 6, 15, 17/ Παπαδοπούλου).

11. Από τη διάταξη του άρθρου 70 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η αναγνωριστική αγωγή μπορεί να ασκηθεί σε κάθε περίπτωση, κατά την οποία ο ενάγων έχει έννομο συμφέρον να αναγνωρισθεί η ύπαρξη ή μη ύπαρξη κάποιας έννομης σχέσης, η οποία τελεί σε αβεβαιότητα. Ως έννομη σχέση νοείται η βιοτική σχέση προσώπου προς άλλο πρόσωπο ή πράγμα, η οποία ρυθμίζεται από την έννομη τάξη.

Ειδικότερα, η έννομη σχέση, όπως κάθε σχέση, είναι εκείνο το οποίο συνδέει δύο (2) τουλάχιστον υποκείμενα ή ένα υποκείμενο και ένα αντικείμενο. Αν δεν υπάρχει ο σύνδεσμος αυτός, οι δε έννομες συνέπειες αφορούν αποκλειστικά ένα πρόσωπο χωρίς συνάρτηση του με άλλο πρόσωπο ή αντικείμενο, τότε δεν πρόκειται περί εννόμου σχέσεως αλλά περί καταστάσεως.

Στην έννομη σχέση αυτό το οποίο κατά το δίκαιο συνδέει τα πρόσωπα ή το πρόσωπο με το αντικείμενο είναι οι έννομες συνέπειες, δηλαδή τα κατ` ιδίαν δικαιώματα και υποχρεώσεις. Η διάγνωση οποιασδήποτε έννομης σχέσης απαιτεί την υπαγωγή πραγματικών γεγονότων στους εφαρμοστέους κανόνες δικαίου.

Από την υπαγωγή αυτήν απορρέουν έννομες συνέπειες οι οποίες συνίστανται συνήθως στην κατάφαση ή στην άρνηση της ισχύος κάποιου δικαιώματος ή υποχρέωσης ή ενός συμπλέγματος δικαιωμάτων και υποχρεώσεων.

Όπως σε κάθε μορφή έννομης προστασίας, έτσι και στην αναγνωριστική αγωγή, μόνον το πόρισμα του νομικού συλλογισμού, το οποίο καταλήγει στη διάγνωση δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, δύναται να αποτελέσει αυτοτελές αντικείμενο δικαιοδοτικής κρίσης.

Αντιθέτως, δεν συνιστούν έννομη σχέση κατά την έννοια του άρθρου 70 ΚΠολΔ και ως εκ τούτου δεν δύναται να είναι αντικείμενο αναγνωριστικής αγωγής, η ρυθμιζόμενη βιοτική σχέση και ειδικότερα αφενός η διαπίστωση και αφετέρου η αξιολογική εκτίμηση (δηλαδή ο νομικός χαρακτηρισμός) των πραγματικών γεγονότων τα οποία συνιστούν τη ρυθμιζόμενη από το δίκαιο βιοτική σχέση (βλ. ΕφΑΘ 2855/2008 ΕφΑΔ 2009,198, Εφθεσ 1625/2003 Αρμ 2003,1582).

12. Τα προπαρατιθέμενα ισχύουν και για την αναγνωριστική αγωγή του άρθρου 65 παρ. 1 Ν 2121/1993, διάταξη ειδικότερη σε σχέση με τη γενική του άρθρου 70 ΚΠολΔ. Αντικείμενο της δύναται να αποτελέσει η έννομη συνέπεια της δημιουργίας (βλ. σκέψεις 10 και 11), ήτοι η ύπαρξη ή ανυπαρξία δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. έτσι και το κείμενο της διάταξης, επίσης Ε. Κιουπτσίδου, Προσβολή δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, άρση και παράλειψη στο μέλλον, Αρμ 2009,181, 187), όχι, όμως, η διαπίστωση ότι δημιουργός του επίδικου έργου είναι ο ενάγων (βλ. σκέψη 10) ή ότι συγκεκριμένες πράξεις ή παραλείψεις του εναγομένου συνιστούν προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας, επειδή ακριβώς πρόκειται για αιτήματα βεβαίωσης και νομικής αξιολόγησης πραγματικών γεγονότων (πρβλ. ως προς την προσβολή του δικαιώματος στην προσωπικότητα Εφθεσ 1625/2003 ό.π., ΠΠρΑμφ 25/2008 ΕφΑΔ 2009,294).

13. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας μπορεί να αρθεί, μεταξύ άλλων, με υλική πράξη, η επιχείρηση της οποίας εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούληση του εναγομένου και δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο. Τέτοια ενέργεια είναι και η καταχώρηση (επανορθωτικού) δημοσιεύματος σε έντυπο που εκδίδει ο ίδιος ο προσβολέας. Η αποδοχή σχετικού κατ' άρθρου 65 παρ. 1 Ν 2121/1993 αιτήματος συνεπάγεται την αυτεπάγγελτη εφαρμογή του άρθρου 946 ΚΠολΔ (βλ. Ε. Κιουπτσίδου, ό.π., σελ. 190-191).

Πάντως, εάν έχει προηγηθεί σχετικό δημοσίευμα πριν από την άσκηση της οικείας αγωγής, το ανωτέρω αίτημα είναι απορριπτό ως απαράδεκτο ελλείψει του αναγκαίου κατ' άρθρου 68 ΚΠολΔ έννομου συμφέροντος. [...]

16. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 17 Ν 2121/1993 "Η μεταβίβαση της κυριότητας του υλικού φορέα, όπου έχει ενσωματωθεί το έργο, σε πρωτότυπο ή αντίγραφο ή αντίτυπο, δεν επιφέρει μεταβίβαση του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν παρέχει στο νέο κτήτορα εξουσίες εκμετάλλευσης του έργου, εκτός αν εγγράφως έχει συμφωνηθεί το αντίθετο ήδη με τον αρχικό δικαιούχο του περιουσιακού δικαιώματος". Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται αναλογικά και στους ειδικούς διαδόχους του αρχικού δικαιούχου του περιουσιακού δικαιώματος, δηλαδή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, τα οποία κατά μεταβίβαση απέκτησαν μία ή περισσότερες περιουσιακές εξουσίες (βλ. Κοτσιρή-Σταματούδη, Ερμ. Ν 2121/1993, α. 17, 6/ Δεσποτίδου).

17. Ενας ισχυρισμός χαρακτηρίζεται ως ένσταση, όταν ο εναγόμενος καταφάσκει μεν την ιστορική βάση της αγωγής, επικαλείται, όμως, νέα γεγονότα, διάφορα από τα συγκροτούντα τη βάση της αγωγής, τα οποία, υπαγόμενα σε αντίθετο, σε σχέση με τον στηρίζοντα το επίδικο δικαίωμα, κανόνα δικαίου, αποτρέπουν την επέλευση της έννομης συνέπειας που διώκεται με την αγωγή. Δηλαδή, η

ένσταση προϋποθέτει τη ρητή ή σιωπηρή κατάφαση της ιστορικής βάσεως της αγωγής (βλ. Κ. Μπέη, Πολιτική Δικονομία, άρθρο 261 αρ. 22, Αστ. Γεωργιάδη, Η συμβολή του ουσιαστικού δικαίου στη διαμόρφωση των ενστάσεων, στον τόμο "Οι ενστάσεις στην πολιτική δίκη", Πρακτικά του 15ου Συνεδρίου Ε.Ε.Δ., 1992, σελ. 39).

Υπό τα δεδομένα αυτά, η ερειδόμενη στο άρθρο 281 ΑΚ ένσταση προϋποθέτει την κατάφαση του επίδικου δικαιώματος, αφού δεν νοείται καταχρηστική άσκηση ανύπαρκτου δικαιώματος.

Αντίθετα, η αμφισβήτηση αυτού (δικαιώματος) αξιολογείται πάντοτε ως άρνηση, απλή ή αιτιολογημένη, της αγωγής, χωρίς να ασκεί έννομη επιρροή ο χαρακτηρισμός του αρνητικού ισχυρισμού από τον εναγόμενο ως ενστάσεως του άρθρου 281 ΑΚ (βλ. ΑΠ 1799/2006 ΧρΙΔ 2007,328, Εφθεσ 2187/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ).

18. Στην προκείμενη περίπτωση, ο δεύτερος εναγόμενος με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις του ισχυρίζεται ότι ο ενάγων είχε μεταβιβάσει στην εταιρία με την επωνυμία "....." το περιουσιακό δικαίωμα επί των έργων του (ο εναγόμενος καίτοι στις προτάσεις παραθέτει πραγματικά περιστατικά συνάψεως συμβάσεων έργου, όπως στην κατόπιν παραγγελίας δημιουργία κάποιων έργων έναντι συμφωνημένης αμοιβής, εντούτοις επικαλείται το άρθρο 8 Ν 2121/1993).

Ότι η πρώτη εναγομένη, της οποίας είναι νόμιμος εκπρόσωπος, αγόρασε το έτος 2006 από την προαναφερόμενη εταιρία το δικαίωμα της τελευταίας επί του τίτλου του περιοδικού ".....", καθώς και όλα τα μέχρι τότε δημοσιευμένα τεύχη του. Ότι με τον τρόπο αυτό απέκτησε και το περιουσιακό δικαίωμα εκμετάλλευσης του περιεχομένου του περιοδικού, αφού στις οικείες συμβάσεις μεταβίβασης δεν τέθηκε κάποιος απαγορευτικός όρος ως προς το δικαίωμα αυτό.

Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι ο ενάγων ασκεί καταχρηστικώς την αγωγή του εν γνώσει του ότι το δικαίωμα του είναι ανύπαρκτο. Ο πρώτος ισχυρισμός είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι αντίκειται στην αναλογικώς εφαρμοζόμενη διάταξη του άρθρου 17 Ν 2121/1993, καθώς μόνη η μεταβίβαση των δημοσιευμένων τευχών, όπου αναπαρήχθησαν οι δημιουργίες του ενάγοντος, δεν παρέχει εξουσία εκμετάλλευσης των τελευταίων (βλ. σκέψη 16), ο δε δεύτερος αξιολογείται από το Δικαστήριο ως άρνηση (βλ. σκέψη 17).

19. Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάστηκαν νομότυπα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (...) και των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι παριστάμενοι διάδικοι, χωρίς, όμως, να λαμβάνεται υπόψη η από 15.12.2008 επιστολή της εταιρίας με την επωνυμία "Ε. Α. ΑΕ", που ο δεύτερος εναγόμενος επικαλέστηκε και προσκόμισε απαράδεκτα με την προσθήκη των προτάσεων του, αφού δεν τείνει σε αντίκρουση ουσιώδους ισχυρισμού του ενάγοντος που προτάθηκε για πρώτη φορά κατά τη συζήτηση (βλ. άρθρο 591 παρ. 1 στ. δ` ΚΠολΔ σε συνδυασμό με άρθρο 7 παρ. 3 Ν 2915/2001 και 7 παρ. 6 Ν 3043/2002, Ν. Νίκα, Πολιτική Δικονομία Ι, 2003, σελ. 516), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: ο ενάγων είναι γραφίστας και τα έτη 2001-2003 παρείχε τις καλλιτεχνικές υπηρεσίες του στην εταιρία με την επωνυμία "....." και τον διακριτικό τίτλο ".....", η οποία εξέδιδε περιοδικώς τη σειρά με τον τίτλο ".....". Στα πλαίσια αυτής της συνεργασίας, κατήρτισε με την τελευταία άτυπες (προφορικές) συμβάσεις έργου, με τις οποίες ανέλαβε έναντι αμοιβής την εικονογράφηση των με αριθμό ... και... τευχών της ανωτέρω σειράς, που τιτλοφορούνται αντιστοίχως "....." και ".....".

Έτσι, φιλοτέχνησε, μεταξύ άλλων, επτά αναπαραστάσεις - απεικονίσεις πολεμιστών της αρχαιότητας, και ειδικότερα ενός βαρέως θωρακισμένου επέτη "αρματιστή", ενός αχαιού, ενός τυπικού μυκηναίου δορυφόρου, ενός μυκηναίου τοξότη, ενός Κέλτη, ενός Ρωμαίου λεγεωνάριου και ενός Βρετανού

ευγενούς, οι οποίες δημοσιεύθηκαν η πρώτη στο εξώφυλλο και στην σελίδα ... του τεύχους ..., η δεύτερη, τρίτη και τέταρτη στις σελίδες ... και σε ένθετο παράρτημα του τεύχους ..., οι δε λοιπές σης σελίδες ... και... του τεύχους ... αντιστοίχως. Πρόκειται για πρωτότυπα εικαστικά έργα τέχνης, αφού στο τελικό δημιουργικό αποτέλεσμα αποτυπώνεται η προσωπικότητα του ενάγοντος, ενώ είναι βέβαιο ότι κάτω από τις ίδιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανείς άλλος δημιουργός δεν θα δημιουργούσε κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων τα ίδια έργα.

Με τις παραπάνω συμβάσεις έργου ο ενάγων παραχώρησε στην αντισυμβαλλόμενη του άδεια για την άπαξ δημοσίευση των έργων του. Αυτή διέκοψε τη λειτουργία της τέλος του έτους 2003, ενώ με τις από 30.3.2006 και 3.4.2006 έγγραφες συμβάσεις μεταβίβασε στην πρώτη εναγομένη τον τίτλο - διακριτικό γνώρισμα του ανωτέρω εντύπου και τα αδιάθετα παλαιά τεύχη του.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι τον ... του έτους ... αναπαρήχθησαν στις σελίδες ... του με αριθμό 103 τεύχους του περιοδικού με τον τίτλο ".....", που εκδίδει η πρώτη εναγομένη, με εκδότη τον δεύτερο εναγόμενο, νόμιμο εκπρόσωπο της, οι προπαρατιθέμενες 7 δημιουργίες του, χωρίς μνεία του ονόματος του ενάγοντος και χωρίς να έχει παράσχει αυτός προηγουμένως σχετική άδεια. Με τον τρόπο αυτό οι εναγόμενοι προσέβαλαν την πνευματική ιδιοκτησία του ενάγοντος, και ειδικότερα τόσο το περιουσιακό όσο και το ηθικό δικαίωμα του. Η πρώτη εναγομένη καταχώρησε τον ... του ίδιου έτους δημοσίευμα στην σελίδα ... του τεύχους ... του περιοδικού με τον τίτλο ".....", όπου γίνεται αναφορά σε εκ παραδρομής παράλειψη της μνείας του ενάγοντος στο τεύχος ... κατά την αναπαραγωγή των δημιουργιών του τελευταίου, τα οποία, όμως, δεν προσδιορίζονται ως προς την ταυτότητα τους, ούτε παρατίθεται η σελίδα, όπου δημοσιεύθηκαν.

Υπό τα δεδομένα αυτά, παρίσταται άμεσο το έννομο συμφέρον του ενάγοντος, όπως άρουν οι εναγόμενοι την προσβολή του ηθικού δικαιώματος του με νέο πληρέστερο επανορθωτικό δημοσίευμα, απορριπτόμενου του σχετικού περί του αντιθέτου αρνητικού ισχυρισμού του δεύτερου εναγομένου περί ελλείψεως έννομου συμφέροντος.

Εξάλλου, από την παράνομη πράξη των εναγομένων ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη, για την χρηματική ικανοποίηση της οποίας το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να του επιδικασθεί το ποσό των 6.000 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο με βάση τον βαθμό πταισματος του δεύτερου εναγομένου, τις συνθήκες τέλεσης του αδικήματος, το είδος, τη βαρύτητα και την έκταση της προσβολής, καθώς και την κοινωνικοοικονομική κατάσταση των διαδίκων.

Σημειωτέον ότι, η υπαιτιότητα του δεύτερου εναγομένου καταδεικνύεται και από το ότι είναι εκδότης με μακρά εμπειρία στον χώρο του ειδικού τύπου και συνεπώς, γνωρίζει άριστα τα περιστασιακά της πνευματικής ιδιοκτησίας. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει η αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη, να διαταχθεί η άρση της προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, και η παράλειψη της στο μέλλον, να καταδικασθούν - και αυτεπαγγέλτως - κατ' άρθρο 946 ΚΠολΔ οι εναγόμενοι σε χρηματική ποινή ύψους δύο χιλιάδων ευρώ (2.000 ευρώ) και επιπλέον ο δεύτερος με προσωπική κράτηση 2 μηνών για την παράβαση της υποχρέωσης τους προς άρση της προσβολής, να απειληθούν κατ' άρθρο 947 ΚΠολΔ οι εναγόμενοι με χρηματική ποινή ύψους δύο χιλιάδων ευρώ (2.000 ευρώ) για κάθε παράβαση της υποχρέωσης τους προς παράλειψη της προσβολής, καθώς και να υποχρεωθούν αυτοί να καταβάλουν στον ενάγοντα, ευθυνόμενοι εις ολόκληρον, το ποσό των έξι χιλιάδων ευρώ (6.000 ευρώ) με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής.

Ως προς το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής το Δικαστήριο κρίνει ότι η επιβράδυνση της εκτέλεσης είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα.

Γι' αυτό το σχετικό αίτημα πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτό κατά το ποσό των τριών χιλιάδων ευρώ (3.000 ευρώ).

Τέλος, πρέπει να ορισθεί το προκαταβλητέο παράβολο για την άσκηση ανακοπής ερημοδικίας (άρθρα 501, 502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ) και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στην εν μέρει δικαστική δαπάνη του ενάγοντος, που αντιστοιχεί στο ποσοστό της ήττας τους, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα (άρθρα 178 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

[Δέχεται εν μέρει την αγωγή].